

РЕШЕНИЕ

№ 6670

гр. С., 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20211110148315 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от М. Й. Х. срещу ответника „М. АД, с която се иска да бъде признато за установено спрямо ответника, че ищецът не му дължи сумите, предмет на изпълнителен лист, издаден на 28.10.2013 г. по ч. гр. д. № 35778/2013г. по описа на СРС, 66 състав, както следва: 2013,20 лева – главница по договор за кредит от 28.08.2008 г., ведно със законна лихва за периода от 23.08.2013 г. до изплащане на задължението, 342,06 лева – възнаградителна лихва за периода от 15.09.2010 г. до 14.08.2012 г., 990,74 лева – мораторна лихва за периода от 15.09.2010 г. до 22.08.2013 г., за които суми е образувано изпълнително производство № 20217810400641 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781, район на действие СГС, поради обстоятелството, че сумите са погасени по давност. Поддържа, че първоначален вискател по изпълнително дело № 20137810401329 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781, е бил „Р.Б. ЕАД, като на 17.09.2016 г. ответното дружество е конституирано като нов вискател, въз основа на сключен договор за цесия. С резолюция от 25.06.2021 г. съдебният изпълнител е прекратил изпълнителното производство по изпълнително дело № 20137810401329. Впоследствие било образувано ново изпълнително дело № 20217810400641 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781, с вискател ответното дружество и за сумите по същия изпълнителен лист. Твърди се, че ищцата не е била уведомена за

извършената цесия, поради което цесията не е произвела действие спрямо нея, поради което за взыскател следва да се приеме „Р.Б. ЕАД, който е поискал извършване на изпълнителни действия последно на 26.07.2016 г., откогато е изтекла петгодишната погасителна давност за вземанията. Посочва се, че към 09.08.2021 г., когато ищцата е получила покана за доброволно изпълнение по новото изпълнително дело, давността била изтекла. Претендират се разноси.

Ответникът „М. АД в срока по чл. 131 от ГПК оспорва предявения иск, като счита изложеното в исковата молба за неоснователно. Поддържа, че давността в изпълнителното производство е била прекъсвана многократно, като в отговора подробно са визирани отделни действия и датите на извършването им. Твърди, че ищцата е била надлежно уведомена за извършената цесия 21.12.2016 г., както и че надлежното ѝ уведомяване не е предпоставка за настъпване на правните последици от сключения между него и „Р.Б. ЕАД договор за цесия. Твърди се, че получаването на уведомително писмо в рамките на исковото производство като приложение към исковата молба или в отговора на исковата молба, по аналогия, следвало да се счита за надлежно съобщаване за цесията. Излага, че съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗМДВИП в периода от 13 март 2020 г. до 21 май 2020 г. давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права, са спрели да текат. Моли се за отхвърляне на предявените искове. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание ищцата, редовно призована, не се е явила лично и не е била представлявана, а ответното дружество е било представлявано от процесуален представител. На етап устни състезания последният е направил отново искане за отхвърляне на исковата претенция, присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, направил е възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендиран от ищеца, направил е искане за извършване на прихващане в случай на възникване на разноси и за двете страни и за задължаване на ищцовата страна да представи банкова сметка в случай на присъждане на разноси в нейна полза.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото било обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване

между страните обстоятелството, че срещу ищцата в полза на „Р.Б. ЕАД – праводател на ответника, е бил издаден изпълнителен лист на 28.10.2013 г. по гр. дело 35778/2013г. по описа на СРС, 66 състав, въз основа на който срещу ищцата е образувано изпълнително дело № 20137810401329 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781, по който ответното дружество е конституиран като взискател, а впоследствие е образувано изпълнително дело № 20217810400641 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781.

Към доказателствената маса по делото е бил приобщен препис от изпълнително дело № 20137810401329 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781, от което се установява, че същото е било образувано по молба от 08.11.2013 г., подадена от взискателя „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)” ЕАД срещу ищцата в качеството □ на длъжник. В молбата е било поискано налагането на запор върху трудовото възнаграждение и банковите сметки на длъжника.

На 18.11.2013 г. е наложен запор върху пенсията на ищцата като длъжник.

На 19.11.2013 г., с получаване на запорно съобщение, е бил наложен запор върху вземанията на ищцата в „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)” ЕАД и „БАНКА ДСК” ЕАД.

По делото са налице съобщения от 26.11.2013 г., с които длъжникът бива уведомяван за бъдещ опис на движимите вещи, но по делото липсват данни за реалното пристъпване към осъществяването му.

На 13.12.2013 г. е връчена на ищцата лично поканата за доброволно изпълнение. По делото не са налице доказателства за подадено възражение срещу заповедта за изпълнение.

С молба от 26.07.2016 г. от „РАЙФАЙЗЕНБАНК (БЪЛГАРИЯ)” ЕАД съдебният изпълнител е бил уведомен за извършена цесия на вземането, за което е било образувано изпълнителното дело, в ползва на ответното дружество.

С молба от 17.09.2016 г. ответното дружество по настоящото дело е поискало на основание чл. 429 от ГПК и настъпилата цесия да бъде конституирано като взискател по изпълнителното дело. На 19.09.2016 г. съдебният изпълнител е конституирал дружеството като взискател.

С молба от 15.12.2016 г. „МАКРОАДВАНС” АД е поискало

извършването на опис на движимите вещи на длъжника. С разпореждане от 21.12.2016 г. съдебният изпълнител е постановил извършването на това действие след донасяне на държавна такса в размер на 18,00 лева. По делото липсват данни за реалното пристъпване към осъществяването му.

С молба от 14.12.2016 г. „МАКРОАДВАНС” АД е поискал опис на движимите вещи на длъжника. Липсват данни за насрочването му или извършването на това действие.

С молба от 06.11.2017 г. „МАКРОАДВАНС” АД е поискал налагане на възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника. На 28.11.2017 е била вписана такава.

Видно от отбелязване на л. 59 (гръб) от изпълнително дело № 20137810401329 на 17.09.2019 г. длъжникът е бил уведомен по телефон от юрк. Манчева за извършената цесия. Видно от молба от 24.06.2021 г., нахождаща се на л. 71 от изпълнителното дело, ищцата е узнала за настъпилата цесия на вземането.

С резолюция от 25.06.2021 г. съдебният изпълнител е прекратил на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изпълнителното производство по дело № 20137810401329. С няколко последователни съобщения от юли 2021 г. наложените запови и възбрани са били вдигнати.

С молба от 04.08.2021 г. от „МАКРОАДВАНС” АД до ЧСИ Георги Дичев е поискано образуването на изпълнително производство за събиране на вземанията за главница и разноси по изпълнителен лист на 28.10.2013 г. по гр. дело 35778/2013г. по описа на СРС, 66 състав. Вследствие на това е било образувано изпълнително дело № 20217810400641 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781.

На 06.08.2021 г., с получаване на заповно съобщение, е бил наложен запов върху вземанията на ищцата в „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” ЕАД, „БАНКА ДСК” ЕАД и „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА” АД.

На 06.10.2021 г. е вписана наложената възбрана върху недвижим имот, собственост на длъжника.

Исковата молба е била подадена на 20.08.2021 г.

С оглед приетите фактически положения районният съд достигна до следните изводи от правна страна:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439 от ГПК. По предявения иск в доказателствена тежест на ищеца е да докаже правния си интерес, а в тежест на ответника е да докаже, че са налице обстоятелства, водещи до прекъсване или спиране на давността на вземането, предмет на производството.

Съгласно разпоредбата на чл. 439 от ГПК длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемото право на вискателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт. По своето естество с иска по чл. 439 от ГПК ищецът се домогва да установи, че изпълняемото право на вискателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпилите след постановяването на акта факти, е престанало да съществува или че изпълняемостта му не е настъпила. По изложените съображения предявеният иск е допустим, доколкото наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска по чл. 439 от ГПК, с който се оспорва изпълнението.

Настоящият съдебен състав счита, че вземането за всички суми в заповедта по чл. 410 и 417 от ГПК, независимо от вида им, се погасяват с петгодишна давност. Нормата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е винаги 5 години, т.е. без значение от вида и характера на вземането. Макар и да не е налице изрична правна норма в този смисъл, при влязла в сила заповед (какъвто е настоящия случай), се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 от ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства (Определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV ГО). Следователно от влизане в сила на заповедта за изпълнение започва да тече нова погасителна давност, като нейният срок е 5 години. Отделно от това следва да се отбележи, че съгласно разпоредбите на процесуалния закон, ако не е подадено възражение или същото бъде оттеглено, заявителят няма правен интерес да установи вземането си по съдебен ред, като влязлата в сила заповед за изпълнение има изпълнителна сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист. Лишено от логика би била постановката кредиторът с

неоспорено вземане, който не е водил иск по чл. 422 от ГПК, да бъде поставен в по-неблагоприятно положение от този с оспорено вземане. В разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД в действителност са посочени само вземанията, установени „със съдебно решение“, но няма основание това правило да не се приложи и за вземанията, за които има влязла в сила заповед за изпълнение. Исторически уредбата в чл. 117, ал. 2 от ЗЗД предхожда уредбата на заповедното производство по ГПК (2008 г.), поради което и с оглед чл. 416 от ГПК нормата трябва да се тълкува разширително.

Следователно след изтичането на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта за изпълнение, последната влиза в сила и се е получил крайният ефект на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземанията, обективирани в нея. На 13.12.2013 г. е връчена на ищцата лично поканата за доброволно изпълнение. По делото не са налице доказателства за подадено възражение срещу заповедта за изпълнение. Следователно същата е влязла в сила на 28.12.2013 г.

Съгласно разясненията по т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.15 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника и др. Прекъсва давността по смисъла на чл. 116, б. „в“ от ЗЗД предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ независимо дали е поискан от вискателя или е предприет по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ: насочването на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ и т. н.

Касателно доводите в исковата молба за невалидност на поисканите от ответника като новоконституиран вискател изпълнителни действия поради несъобщаване на цесията на длъжника, съдът счита, че уведомяването на длъжника за цесията не е елемент от фактическия \square състав. Цедираното право преминава върху цесионера със сключване на договора. Значението на съобщаването е регламентирано единствено с оглед обвързването на длъжника от договора за цесия и поради действието му спрямо третите лица

- чл. 99, ал. 4 от ЗЗД. То е от значение за действието на цесията спрямо длъжника – от момента, в който той е уведомен за нея от цедента, титуляр на вземането е цесионерът, поради което старият кредитор не може да иска от длъжника изпълнение. Приложено към казуса цитираното означава, че извършените от цесионера или по негово искане изпълнителни действия не са невалидни. Видно от материалите по изпълнително дело № 20137810401329 ищцата е узнала за цесията преди прекратяване на изпълнителното дело. С извършеното уведомяване с отговора на исковата молба се стабилизират правата по отношение на цесионера, като длъжникът не може да изпълни валидно другиму, респ. на стария кредитор, а и по делото няма такива твърдения. Съдебната практика безспорно приема, че с оглед принципа за свободата на договарянето, закрепен в разпоредбата на чл. 9 от ЗЗД, няма пречка цедентът да упълномощи цесионера да извърши уведомяване на длъжника за цесията от името на цедента, като това не съставлява заобикаляне на закона – чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД.

Съобразно постановките на Тълкувателно решение № 3/2020 г. от 28.03.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2020 г., ОСГТК, ВКС, погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, каквото е изпълнително дело № 20137810401329 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781. След 26.06.2015 г. давността е била прекъсната на 06.11.2017 г. с постъпила молба от взыскателя с посочен изпълнителен способ – възбрана, вписана на 28.11.2017 г. В рамките на впоследствие образуваното изпълнително дело № 20217810400641 по описа на ЧСИ Георги Дичев са били наложени запори върху банковите сметки на ищцата на 06.08.2021 г. Предвид това съдът счита, че с исканите и предприети изпълнителни действия 5-годишният давностен срок е бил последователно прекъсван в рамките на водените изпълнителни производства. За пълнота следва да се отбележи, че в изпълнителното дело са налице молби от взыскателя и разпореждания на съдебния изпълнител за насрочване на опис на движимите вещи на длъжника. По делото обаче липсват данни опис да е бил проведен, поради което това не е годно да прекъсне давността. Безспорно, посочените в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК, ВКС, изпълнителни действия, годни да прекъснат давността, са

неизчерпателно и примерно изброени. Насрочването на опис на движими вещи на длъжника не представлява изграждащо изпълнителния способ „изпълнение върху движими вещи на длъжника” действие или такова, насочено пряко към имуществената сфера на длъжника, а е техническа дейност от страна на ЧСИ по подготовка на извършване на същинското изпълнително действие в рамките на изпълнителния способ, поради което не е от естество да прекъсне давността. Такова изпълнително действие, прекъсващо давността, би било извършването на описа (арг. и от чл. 450, ал. 1 от ГПК), но в изпълнителното дело няма данни такъв да е бил извършен.

Предвид изложеното съдът счита, че давностният срок за вземанията по процесния изпълнителен лист не е изтекъл и същите не са погасени по давност. С оглед на изложеното, предявеният иск се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответното дружество се дължат разноски. Същото е претендирало юрисконсултско възнаграждение в размер на 300,00 лева. Следва да се отбележи, че съобразно процесуалните разпоредби съдът е този, който определя размера на юрисконсултското възнаграждение. Предвид фактическата и правна сложност на делото и процесуалната активност на процесуалния представител на ответника, на основание чл. 78, ал. 8, вр. чл. 37 от ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, следва да бъде определено и присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Й. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Н.” № 453, вх. В, ет. 1, ап. 27, и съдебен адрес: гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 81, ет. 3, ап. Б, срещу ответника „М. АД, ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Г. С. Раковски” № 147, ап. 14, иск с правно основание по чл. 124, ал. 1, вр. чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че М. Й. Х., ЕГН *****, не дължи на „М. АД, ЕИК 201127485, сумите в размер на: 2013,20 лева– главница по договор за кредит от 28.08.2008 г., ведно със законна лихва за периода от 23.08.2013 г.

до изплащане на задължението, 342,06 лева – възнаградителна лихва за периода от 15.09.2010 г. до 14.08.2012 г., 990,74 лева – мораторна лихва за периода от 15.09.2010 г. до 22.08.2013 г., за които е издаден изпълнителен лист от 28.10.2013 г. по ч. гр. д. № 35778/2013г. по описа на СРС, 66 състав, и е образувано изпълнително дело № 20217810400641 по описа на ЧСИ Георги Дичев, рег. № 781, район на действие СГС, като погасени по давност.

ОСЪЖДА М. Й. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Н.” № 453, вх. В, ет. 1, ап. 27, и съдебен адрес: гр. Пловдив, бул. „Пещерско шосе“ № 81, ет. 3, ап. Б, да заплати на „М. АД, ЕИК 201127485, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Г. С. Раковски” № 147, ап. 14, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 100,00 лева (сто лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____